

نوروز چه جشنی است؟

«نوروز» جشنی است که از نیاکان ما باقی مانده است و نوید به بهبودی احوال را در باطن و حقیقت خود دارد.

علی معلم دامغانی

«#نوروز» جشنی است که از نیاکان ما باقی مانده است و نوید به بهبودی احوال را در باطن و حقیقت خود دارد. جشن در فرهنگ ما یشت کردن است، 'یسنا و یشت و یزش ستایش حضرت باری تعالی است. یاد کردن خدای است برای گرامی‌داشت نعمت‌های بی‌شمار که در اختیار نوع ما گذاشته است خداوند در کلام‌الله مجید می‌فرماید روزگاری بر آدمی سپری شد که گفتی و سخنی از وی نبود آنگاه در نطفه امشاج به دایره هستی پا نهاد و ما او را مبتلا آفریدیم و این ابتلا گنج هزار هزار راز و خزینه هزار هزار برای آدمیان و آفریننده است. اکنون می‌گوییم که گذشته‌های دور ما در عصر نیاکان پیشین و پدران ما در عصر اسلام تفاوت بنیادین ندارد، وسوسه و وسوسه‌کنندگان در وضع موجودشان ایجاد تفرقه کرد این دوگانگی نشانه کمی مطالعه و عدم دقت در احوال انسان ایرانی است.

تا جهان جهان بوده است ایرانی مؤحد بوده و به خدای یگانه ایمان داشته است بگذریم که نام‌ها متفاوتند اما حقیقت یکی است و در ذات و صفت خدای اسلام و خدای پیامبران ماضی تفاوتی ندارند. آخر سخن، پروردگار است که برای اقوام به زبان خودشان پیامبرانی گسیل کرده ایم و چنانکه شنیده‌ایم و خوانده‌ایم در آستانه اسلام نیز مردم ما نه به زور شمشیر که به دل‌سپردگی و دلربایی مسلمان شده‌اند. یک نکته لطیف درباره پیشینگان ما این است که مشکل ملیت و مذهب را به معنی امروزی کلمه نداشته‌اند بلکه از روزی که قرآن را بجای اوستا بر سفره نوروز گذاشتند کوشیدند که در شئون مختلف اشتراکات معنوی را گوش‌زد کنند و متذکر شوند که توحید و نبوت و امامت نیست مگر یگانگی اهورا و پیامبری رسولان و پیشوایی شهریاران دین پناه و گرفته‌کار با بزه‌کار متفاوت است و به نیکی دعوت و از بدی کرانه باید کرد بهار نیز در ابتدای اعتدال ربیعی پیام‌آور تغییر است و می‌آید تا جمادی و نباتی و جانور و آدمی به نیکوترین حالی متحول شوند با این همه روز نو در مسلمانی نه تنها نوروز که همه روزهای روشن و تابنده انسان مومن است و لایق نفس پاک یشت کردن و یادآوری نعمت‌ها در همه روزهاست که آفریدگار نیافرید انسان را جز برای یاد کردن و ذکر.

در پایان باشد که در سال آینده آشفته‌حالی‌ها مبدل به حال نیکو شود و چرخه روزگار از دست دیگر بگردد و بر ماست که فرجام نیکو و سالی مبارک را آرزو کنیم. نسبت به اندوهان و گرفتاری‌ها دلتنگ نبایست بود که بقول آن حکایت که میان امیر و وزیر رفت «#این نیز بگذرد»، حاصل خاطرهای می‌ماند که تلخ و شیرین آن چندان دل آزار نیست بنابراین همه امید است و نوید، خدا فرجام ما را نیکو گرداند.